

Sygn. akt *XI Ka 410/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca Sędzia Dorota Dobrzańska

Protokolant p.f. protokolanta Katarzyna Bednara

po rozpoznaniu dnia 9 czerwca 2020 roku

sprawy (...) syna A. i M. z domu F., urodzonego (...) w L.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 31 stycznia 2020 roku

sygn. akt IV W 629/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 40 (czterdzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków.

XI Ka 410/20 UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uznał (...) za winnego wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 86§1 k.w. i wymierzył mu karę 400 złotych grzywny, zasądził na rzecz Skarbu Państwa opłatę oraz zwrot wydatków postępowania.

Od tego wyroku apelację wniósł obwiniony (...).

Zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych poprzez błędną ocenę wyjaśnień obwinionego, zeznań świadka K. Ł., nie wzięcie pod uwagę zeznań J. Ł., nieustalenie rzeczywistego miejsca zaparkowania pojazdów, co przełożyło się na błędną ocenę przebiegu zdarzenia, brak zabezpieczenia lusterka i dokumentacji szkodowej, brak opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Wskazując na powyższe obwiniony wniósł o uniewinnienie go.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Argumentacja skarżącego w dużej mierze sprowadza się do kwestionowania poprawności wyciągniętych wniosków z zebranego materiału dowodowego.

Rozpoczynając od zarzutów natury procesowej, a dotyczących niepełności zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd odwoławczy zauważa, że zasadą procesu karnego – w tym w trakcie rozpoznawania zarzutu wykroczenia, jest prowadzenie postępowania dowodowego przed sądem I instancji. Reguluje to zasadniczo Dział V Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Postępowanie odwoławcze natomiast unormowane jest w Dziale X i ze swej istoty służy kontroli prawidłowości postępowania pierwszoinstancyjnego. Obwiniony D. F. bez przeszkód uczestniczył w rozprawach, nic nie stało na przeszkodzie, by zgłaszał odpowiednie wnioski dowodowe, które sformułowane zostały dopiero przy apelacji. Art. 427§3 kpk stosowany odpowiednio poprzez art. 109§2 kpsw ustanawia swego

rodzaju zakaz dowodowy w postępowaniu odwoławczym dla tych faktów i dowodów, które można było powołać przez sądem I instancji. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie – to tytułem rozszerzenia uzasadnienia postanowienia oddalającego wnioski dowodowe (k. 111). Omawiane zagadnienie łączy się również z oceną zarzutów apelacji – brak zabezpieczenia lusterka i dokumentacji szkodowej, jak też brak opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego w celu wykazania, że w określonym ustawieniu pojazdów musiałyby dojść do uszkodzenia przodu auta J. Ł., stanowią nowe fakty i dowody, nie podnoszone przez Sądem Rejonowym. Z tych względów wymienione zarzuty, jako niedopuszczalne, nie były przedmiotem uwagi Sądu Okręgowego.

W zakresie zakwestionowanej oceny dowodów osobowych, argumentacja obwinionego nie znalazła akceptacji.

Oprócz subiektywnego stwierdzenia, że zeznania K. Ł. są niespójne z tym, co miał wcześniej powiedzieć i z zeznaniami J. Ł. i przytoczenia fragmentów ich zeznań, skarżący nie wykazał, gdzie zaistniały tak znaczące różnice, by wprost przekładały się na niewiarygodność świadków. Oczywistym jest, że jeśli zestawimy relacje 14 letniego chłopca i jego ojca, który nie widział zdarzenia, to wkładną się liczne nawet rozbieżności. Rzecz jednak w tym, iż zeznania nie muszą być identyczne w swej treści, ale przekonujące i nacechowane szczerością. Prawem sądu jest danie wiary jednemu dowodom, a odmowa wiarygodności innym i przedstawione argumenty są wystarczające, by zaakceptować tok rozumowania sądu meriti. Pozostaje on pod ochroną art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw i nie nosi cech dowolności (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2004 r., sygn. akt VKK158/04, publ. OSNKW rok 2004, nr 11-12, poz. 107). Nie sposób odmówić słuszności wywodom Sądu Rejonowego w tym zakresie, zaś odmienne stanowisko skarżącego nie jest w stanie ich podważyć. Dodatkowo trzeba zwrócić uwagę, że małoletni świadek był przesłuchiwany wyłącznie przed Sądem, zatem chybiony jest zarzut niespójności z tym, co miał wcześniej powiedzieć.

Zastrzeżenia co do zeznań J. Ł., który miał mówić, iż sprawca popatrzył na niego i uciekł, są sprzeczne z zapisem tychże zeznań. Otóż świadek mówił o relacji swojego syna, a nie własnych obserwacjach (k.34).

„Błędne poznanie podstawowych faktów dotyczących umiejscowienia pojazdów, przebiegu zdarzenia oraz możliwości kolizji”, to w istocie zupełnie subiektywny odbiór obwinionego. Ustalenia Sądu Rejonowego w pełni korespondują z zapisem monitoringu i zeznaniami świadków co do miejsca zaparkowania pojazdu P. (...). Również zdjęcia i powiększenia wklejone do opinii (...) w L. (k.67-74) nie pozostawiają wątpliwości co do wykonywania manewru cofania przez lawetę obwinionego i znalezienia się przez pewien moment w położeniu sprzyjającym uszkodzeniu lewego lusterka w pojeździe J. Ł.. Pozostaje to w całkowitej zgodności z opisem przedstawionym przez K. Ł.. Obwiniony snując hipotezę o małym prawdopodobieństwie zapisania numerów z tablicy samochodu I. przez świadka, pozostaje w oderwaniu od faktu, że to na podstawie zgłoszenia J. Ł. i wykorzystania zapisanego przez syna numeru rejestracyjnego samochodu ustalono tożsamość (...) (k.1 i 5).

Nie stwierdzając uchybień podlegających uwzględnieniu poza granicami środka odwoławczego i sformułowanymi zarzutami (104§ 1 kpsw, 440 kpk w zw. z art. 109 §2 kpsw), Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O opłacie orzeczono na podstawie art. 3 ust. 1 i 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t.), zaś o wydatkach na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art.119 kpw i § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.).